

Arrest

nr. 239 306 van 30 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 maart 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 1 augustus 2013 het land te zijn binnengekomen. Hij diende op 3 juli 2014 een verzoek om internationale bescherming in dat werd geweigerd op 10 september 2014. Bij arrest met nummer 148 276 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

1.2. Verzoeker diende drie aanvragen in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, respectievelijk op 10 februari 2016, 7 september 2016 en 31 maart 2017. Deze aanvragen werden telkens geweigerd.

1.3. Op 26 november 2019 diende verzoeker een aanvraag in tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 10 maart 2020 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

[...]
nationaliteit: Guinee
geboren [...] op 17.01.1994
Adres: [...]

Ook gekend als:

[...] geboren [...] op 17.01.1998
Nationaliteit: Guinee

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Guinee wordt aanzien als één van de meest corrupte landen van de wereld. Valse documenten komen in Guinee vaak voor, doch het kan goed zijn dat men een perfect authentiek document voorlegt, maar dat het met smeergeld werd gekocht. Dergelijke documenten zijn soms niet te onderscheiden van echte documenten. Betrokkene legt een paspoort voor dat zijn identiteit zou bewijzen. Na de botscan uitgevoerd op 7 maart 2014 door het Universitair Ziekenhuis St. Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, besloot deze instelling met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat [...] op datum van 7 maart 2014 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Het voorgelegde paspoort kan niet anders dan een paspoort zijn waarbij de identiteitsgegevens werden gemanipuleerd en dit paspoort bewijst zijn identiteit dus niet. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft het resultaat van de botscan in de beslissing van 10.09.2014 ook bevestigd. Het CGVS schreef toen dat betrokkene niet als minderjarige kon worden beschouwd in tegenstelling tot de verklaringen van betrokkene. Betrokkene loog over zijn leeftijd, doet dat nog steeds en gebruikt daarbij een frauduleus bekomen identiteitsdocument. Ook zijn initiële verklaring dat hij als wees naar België kwam, klopt niet met zijn later afgelegde verklaringen die vervat zitten in het administratieve dossier van betrokkene. Er dient opgemerkt te worden dat hij ook in dat verband een vals document had voorgelegd waarin staat dat zijn ouders overleden zijn: Certificat de résidence [...] dd. 13.04.2016 van de voorzitter van de wijkraad van [...]). De aanvraag tot machtiging om verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is (RVV nr. 4.623 nr. 10.12.2007). (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

(...)

Deze motivering is echter omwille van een aantal redenen gebrekkig:

1. Verzoeker legde bij de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn paspoort voor.

Verwerende partij meent desondanks dat verzoekers identiteit niet bewezen is, en stelt dat 'het niet anders kan dan dat het voorgelegde paspoort een paspoort is waarbij de identiteitsgegevens werden gemanipuleerd'.

Verwerende partij verwijst hierbij naar het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis Leuven, departement Tandheelkunde, waarbij werd geoordeeld dat verzoeker ouder was dan zijn opgegeven leeftijd.

Verwerende partij volgt de resultaten van het leeftijdsonderzoek. en verkiest deze boven verzoekers originele paspoort. Verwerende partij wijst dit originele paspoort van de hand in de volgende bewoording:

"Guinee wordt aanzien als één van de meest corrupte landen van de wereld. Valse documenten komen in Guinee vaak voor, doch het kan goed zijn dat men een perfect authentiek document voor legt. maar dat het met smeergeld werd gekocht. Der gelijke documenten zijn soms niet te onderscheiden van echte documenten. "

Hierbij gaat verwerende partij echter te kort door de bocht. Deze stelling vindt immers geen enkele steun in het administratief dossier. Verwerende partij poneert dat valse documenten vaak voorkomen in Guinee, en dat het eveneens mogelijk is om een authentiek document te verkrijgen met smeergeld, maar baseert zich voor deze stellingen niet op een objectieve bron.

Verwerende partij wijst een origineel paspoort van de hand op basis van een buikgevoel over documenten uit Guinee. Ze laat het na om haar boutade te onderbouwen aan de hand van objectieve informatie. Het buikgevoel van een attaché bij de dienst Vreemdelingenzaken volstaat geenszins om te concluderen dat in Guinee een authentiek paspoort (met valse identiteitsgegevens) kan verkregen worden via smeergeld, dat niet te onderscheiden is van een echt paspoort.

Naast een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt hierdoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Een buikgevoel omtrent Guinese documenten kan men echter niet gelijkstellen met een zorgvuldige en correcte feitenvinding.

2. De stelling in de bestreden beslissing dat 'het niet anders kan dan dat het voorgelegde paspoort een paspoort is waarbij de identiteitsgegevens werden gemanipuleerd', wordt niet onderbouwd door het administratief dossier, en gaat zelfs in tegen de informatie in dit dossier.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op 21 maart 2017 aan de Centrale Dienst voor de Bestrijding van de Valsheden ("C.D.B.V.") van de Federale Politie vroeg om verzoekers paspoort te controleren op echtheid. Een kopie van verzoekers paspoort werd overgemaakt aan de Federale Politie (stuk 3).

De resultaten van dit onderzoek zitten niet in het administratief dossier.

Wel blijkt uit een nota voor dhr. ROOSEMONT dd. 26/02/2020, waarin een samenvatting van verzoekers dossier werd gegeven, dat het voorgelegde paspoort een correcte MRZ-code heeft:

"Uit het voorgelegde paspoort met correcte mrz-code staat echter wel degelijk 17.01.1998 als geboortedatum." (stuk 12)

Hieruit blijkt dat er een onderzoek plaatsvond naar het paspoort van verzoeker, waarbij de MRZ-code correct bleek te zijn. Deze MRZ-code' (of languit 'Machine Readable Zone') bevat gecodeerde data die door een computer kan uitgelezen worden. Onder meer de geboortedatum is opgenomen in deze MRZ-code. Met behulp van een algoritme kan de MRZcode gecontroleerd worden, en vergeleken worden met de andere informatie in het paspoort.

Op deze manier kan vastgesteld worden of er al dan niet sprake is van een vals paspoort. Uit deze analyse bleek dat de MRZ-code van verzoekers paspoort correct is, én zijn geboortedatum (17 januari 1998) bevestigt.

Daarbij komt dan nog dat verzoeker zijn paspoort niet voor het eerste maal voorlegde bij zijn aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 februari 2016, 7 september 2016 en 31 maart 2017 legde verzoeker telkens zijn paspoort voor in het kader van de procedure gezinshereniging met zijn Nederlandse oom. Verwerende partij maakte nooit een bezwaar tegen de echtheid van dit paspoort. Bij de laatste aanvraag tot gezinshereniging op 31 maart 2017 had verwerende partij reeds aan de Centrale Dienst voor de Bestrijding van de Valsheden ("C.D.B.V.") van de Federale Politie gevraagd om verzoekers paspoort te controleren op echtheid. In de weigeringsbeslissing van 29 september 2017 formuleerde verwerende partij wederom geen enkel bezwaar ten opzichte van verzoekers paspoort.

We kunnen het volgende concluderen. Ofwel wachtte verwerende partij de resultaten van het onderzoek van de Federale Politie naar de echtheid van verzoekers paspoort niet af, en besloot ze op eigen houtje dat de identiteitsgegevens in het paspoort wel gemanipuleerd moeten zijn. In dat geval ging verwerende partij onzorgvuldig te werk, en trok ze voorbarige conclusies. Ofwel bleek uit het onderzoek van de Federale Politie dat verzoekers paspoort authentiek is (hetgeen indirect blijkt uit de overzichtsnota gericht aan dhr. ROOSEMONT, waarin sprake is van een correcte MRZ-code, hetgeen wijst op een onderzoek naar het paspoort dat plaatsvond). In dat geval gaan de conclusies van verwerende partij, namelijk dat het niet anders kan dan dat het voorgelegde paspoort een paspoort is waarbij de identiteitsgegevens werden gemanipuleerd, in tegen dit onderzoek van de gespecialiseerde cel van de Federale Politie. Ook dit vormt een onzorgvuldige werkwijze. De laatste mogelijke piste, waarbij de Federale Politie oordeelde dat het om een vals paspoort gaat, blijkt dan weer niet uit het administratief dossier (en gaat in tegen nota dd. 26/02/2020 die werd voorgelegd aan dhr. ROOSEMONT, waarin een samenvatting van verzoekers dossier werd gegeven).

3. Ten derde ziet verwerende partij over het hoofd dat het administratief dossier nog een ander authentiek document bevat waaruit de identiteit van verzoeker blijkt. Verzoeker legde immer bij zijn 3 aanvragen tot gezinshereniging met zijn Nederlandse oom telkens het origineel vonnis ter vervanging van zijn geboorteakte voor, hetgeen werd gelegaliseerd door de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Conakry (stuk 9).

Dit originele, gelegaliseerde vonnis bevestigt dat verzoeker werd geboren op 17 januari 1998.

Verwerende partij zag dit document over het hoofd. Indien verwerende partij meende dat ook dit origineel en gelegaliseerd vonnis ter vervanging van de geboorteakte (waarbij de Belgische ambassade vaststelde dat het door de bevoegde autoriteit was uitgereikt in Guinee), samen met het originele paspoort (waarbij werd vastgesteld dat de MRZ-code correct is) niet opweegt tegen de leeftijdstest die in 2014 werd afgenomen door de Dienst Voogdij, dan diende verwerende partij hierrond te motiveren. Afgezien van een boutade omtrent corruptie in Guinee, die niet wordt onderbouwd door objectieve bronnen in het administratief dossier, ontbreken deze motieven. Door geen rekening te houden met het feit dan niet één maar twee originele bewijzen voorliggen van verzoekers leeftijd, die beiden werden gecontroleerd op hun authenticiteit, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk.

4. Verwerende partij baseert zich op het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, waarbij werd geoordeeld dat verzoeker ouder was dan zijn opgegeven leeftijd, om te concluderen dat verzoekers identiteit niet bewezen is, en het 'niet anders kan dan dat het voorgelegde paspoort een paspoort is waarbij de identiteitsgegevens werden gemanipuleerd'.

Verwerende partij ziet hierbij echter over het hoofd dat op het moment dat de Dienst Voogdij deze leeftijdsbeslissing nam op 11 april 2014, ze niet in het bezit was van het originele paspoort van

verzoeker, en hiermee dus geen rekening kon houden. Verzoekers paspoort was op dat moment nog niet aangekomen in België, waardoor hij het niet kon voorleggen bij de Belgische instanties (stuk 10).

Het origineel vonnis ter vervanging van zijn geboorteakte werd wel betrokken in de analyse van de Dienst Voogdij.

Leeftijdsbepaling via een medisch onderzoek is geen exacte wetenschap (zie ook infra). Dit blijkt onder meer uit het feit dat de leeftijdsbeslissing melding maakt van een standaarddeviatie van 2 jaar. De Dienst Voogdij kijkt ook naar de andere elementen in het dossier bij de leeftijdsbepaling. De Dienst Voogdij concludeerde op 11 april 2014 dat "de in dit dossier aangevoerde elementen niet van aard zijn om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken." Uit de beslissing blijkt echter eveneens dat de Dienst Voogdij niet in het bezit was van verzoekers originele paspoort, en dit dus niet mee in haar analyse kon betrekken.

Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk door zich bij het nemen van haar beslissing op 10 maart 2020, louter te baseren op de leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij van 11 april 2014 (die geen rekening hield met verzoekers originele paspoort), en deze leeftijdsbeslissing zelfs aan te grijpen om verzoekers originele paspoort in twijfel te trekken.

Verwerende partij had niet zomaar mogen verwijzen naar deze leeftijdsbeslissing van 6 jaar geleden.

5. Daarbij komt dan nog de leeftijdstesten die de Dienst Voogdij laat uitvoeren in België, zeer omstreden zijn. Zoals hierna zal blijken, uiten een aantal zeer gezaghebbende instanties (Het VN Kinderrechtencomité, UNHCR, EASO, het Europees Parlement, het Europees Comité voor Sociale Rechten, de Nationale Raad van de orde van artsen en talrijke NGO's) serieuze kritiek op de Belgische leeftijdstesten.

Het VN-Comité voor de Rechten van het Kind dat toeziet op de naleving van het Kinderrechten verdrag heeft gesteld dat om een geïnformeerde inschatting van de leeftijd van een minderjarige te maken, staten gebruik moeten maken van een multidisciplinair team dat rekening houdt met de fysieke en psychologische ontwikkeling van kinderen. Medische testen zouden moeten geweerd worden gelet op hun onnauwkeurigheid. Beslissingen moeten aanvechtbaar zijn in beroep:

"To make an informed estimate of age, States should undertake a comprehensive assessment of the child's physical and psychological development, conducted by specialist paediatricians or other professionals who are skilled in combining different aspects of development. Such assessments should be carried out in a prompt, child friendly, gender sensitive and culturally appropriate manner, including interviews of children and, as appropriate, accompanying adults, in a language the child understands. Documents that are available should be considered genuine unless there is proof to the contrary, and statements by children and their parents or relatives must be considered. The benefit of the doubt should be given to the individual being assessed. States should refrain from using medical methods based on, inter alia, bone and dental exam analysis, which may be inaccurate, with wide margins of error, and can also be traumatic and lead to unnecessary legal processes. States should ensure that their determinations can be reviewed or appealed to a suitable independent body." (Joint General Comment No. 4 of the CMW and No. 23 of the CRC in the context of International Migration: States parties' obligations in particular with respect to countries of transit and destination, CRC/C/GC/23, 16 Nov 2017, §4).

Vrije vertaling: Om een geïnformeerde inschatting te maken van leeftijd moeten Staten een omvattend inschatting maken van de fysieke en psychische ontwikkeling van het kind, uitgevoerde door gespecialiseerde pediaters en andere professionelen die vaardig zijn in verschillende aspecten van ontwikkeling samen te brengen. Dergelijke inschattingen moeten gebeuren in een kindvriendelijke, gendersensitieve en cultureel geschikte wijze, met inbegrip van interview van kinderen en waar toepasselijk volwassenen die hen vergezellen, in een taal die het kind begrijpt. Documenten moeten als authentiek gezien worden indien het tegendeel niet bewezen wordt en verklaringen van kinderen, ouders of verwanten moeten in rekening gebracht worden.

Het voordeel van de twijfel moet gegeven worden aan het individu waarvan de leeftijd wordt geschat. Staten moeten zich onthouden van het gebruik van medische methodes, zoals beenderonderzoek en tandenonderzoek, gezien dit onnauwkeurig kan zijn. met grote foutenmarges, en onnodig traumatiserend kan zijn en kan leiden tot onnodige juridische procedures. Staten moeten verzekeren dat hun beslissingen kunnen aangevochten worden voor een geschikt onafhankelijk lichaam.

Het VN Kinderrechtencomité, heeft recent nog vastgesteld dat de 3-delige leeftijdstest die specifiek in België gehanteerd wordt intrusief en onbetrouwbaar is, en dat de beroepsprocedure geen effectief rechtsmiddel uitmaakt (Committee on the Rights of the Child, Concluding observations on the combined fifth and sixth periodic reports of Belgium. CRC/C/BEL/CO/5-6, 28 February 2019, §§41-42).

"4/. (...) The Committee is, however, concerned that, reportedly:

(a) The three-phase test used to determine the age of unaccompanied children is intrusive and unreliable, and that the appeal procedure lacks effectiveness: "

"42. With reference to the Committee's general comment No. 6 (2005) on the treatment of unaccompanied and separated children outside their country of origin, the Committee recommends that the State party.

Ook het Europees Comité voor Sociale Rechten is deze visie toegedaan, en meent ook dat de leeftijdstest op basis van botscans een schending uitmaakt van art. 17, §1 van het Herziene Europees Sociaal Handvest:

"113. In conclusion, the Committee considers that medical age assessments as currently applied can have serious consequences for minors and that the use of bone testing to determine the age of unaccompanied foreign minors is inappropriate and unreliable. The use of such testing therefore violates Article 17§1 of the Charter." (ECSR, European Committee for Home-Based Priority Action for the Child and the Family (EUROCEF) v. France, klacht nr. 114/2015, 24 januari 2018).

Vrije vertaling: Concluderend beschouwt het Comité dat medische leeftijdstesten zoals momenteel toegepast ernstige gevolgen kunnen hebben voor minderjarigen en dat het gebruik van hottesten om de leeftijd te bepalen van NBMV's ongepast en onbetrouwbaar is en bijgevolg art. 17, §1 van het Charter schendt.

De medische leeftijdstest wordt ernstig bekritiseerd worden vanuit de vakliteratuur en op supranationaal niveau.

"[Het Europese Parlement] betreurt het dat de medische technieken die in sommige lidstaten worden gehanteerd om de leeftijd vast te stellen ongepast en opdringerig zijn en trauma 's kunnen veroorzaken, betreurt het eveneens dat sommige, op botontwikkeling of gebitsmineralisatie gebaseerde methodes omstreden blijven en een grote foutenmarge kennen: verzoekt de Commissie om in de strategische richtsnoeren op beste praktijken gebaseerde gemeenschappelijke normen op te nemen voor de methode waarmee de leeftijd wordt bepaald, waarbij deze beoordeling multidimensionaal en multidisciplinair moet zijn en door onafhankelijke, gekwalificeerde beroepsbeoefenaars en deskundigen uitgevoerd moet worden op een wetenschappelijke, veilige, gender- en kindvriendelijke en eerlijke manier, met bijzondere aandacht voor meisjes: herinnert eraan dat de leeftijdsbepaling moet worden verricht onder eerbiediging van de rechten en fysieke integriteit van het kind en van de menselijke waardigheid, en dat minderjarigen altijd het voordeel van de twijfel gegeven moet worden; wijst er tevens op dat medische onderzoeken alleen moeten worden uit gevoerd wanneer andere beoordelingsmethodes zijn uit geput en dat het mogelijk moet zijn om tegen de uitkomsten van deze beoordeling in beroep te gaan; looft de werkzaamheden van EASO op dit vlak, en is van mening dat deze aanpak voor alle minderjarigen zou moeten worden veralgemeend (Resolutie van het Europese Parlement van 12 september 2013 over de situatie van niet-begeleide minderjarigen in de Europese Unie (2012/2263(INI))

"De techniek van de botleeftijdsbepaling laat enkel toe de leeftijd van het skelet vast te stellen; het overeenstemmen met de burgerlijke leeftijd van de persoon is een diagnostische beoordeling. [...] Voorts schuilt een moeilijkheid in de reproduceerbaarheid van de interpretatie van de onderzoeken tussen de verschillende deskundigen. Schatting houdt altijd een onnauwkeurigheidfactor in en kan bijgevolg slechts leiden tot een betrouwbaarheidsinterval. Twijfel moet altijd uitvallen in het voordeel van de persoon die verklaart minderjarig te zijn. (...)

Verschillende factoren (etnische, genetische, endocriene, sociaaleconomische, nutritionele, medische, ...) kunnen de groei van een individu beïnvloeden. De tabellen voor de botleeftijdsbepaling die als referentie dienen, zijn opgemaakt op grond van een bepaalde bevolking; de meest gebruikte zijn gebaseerd op de westerse blanke bevolking. Opdat de verwijzing relevant zou zijn, dient de persoon op wie ze toegepast worden tot dezelfde bevolking te behoren. De dentale criteria hangen in het bijzonder af van de etnische oorsprong en van het sociaaleconomisch en nutritioneel niveau van het individu. [...] De Nationale Raad meent om de hierboven uiteengezette redenen dat de andere indicatoren die

leeftijdsbepaling van het individu mogelijk maken niet verwaarloosd mogen worden (stuk 4, Nationale Raad van de Orde der Artsen. Testen voor leeftijdsbepaling bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, advies van 20 februari 2010).

De onderzoeken zijn onvoldoende nauwkeurig en zijn volledig gericht op een westers publiek. Met betrekking tot kinderen die in armoede zijn opgegroeid, en kinderen die uit Azië komen, zijn er doorslaggevende indicaties dat de resultaten van de huidige gebruikte testen er jaren naast kunnen zitten. Zoals hierboven reeds aangehaald wijst de Orde der Artsen daar zelf ook op:

“We merken op dat geen enkele van de gebruikte methodes werd uit gewerkt en getest op jongeren afkomstig uit de landen waar de NBMV vandaan komen. Als deze methodes geen rekening houden met de betreffende referentiegroepen, is hier dan geen sprake van foute premissen?” (stuk 5, Platform Kinderen op de Vlucht, Leeftijdsschatting van niet-begeleide minderjarigen (NBMV) in vraag: Probleemstelling, analyse en aanbevelingen, september 2017. pg. 18).

In een third party intervention bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in de zaak Darboe en Camara t. Italië, nr. 5797/17 (stuk 6), laten het Aire Centre, Vluchtelingenwerk Nederland en ECRE gelden dat leeftijdstesten een artikel 8 EVRM schending kunnen uitmaken of zelfs een artikel 3 EVRM schending met zich kunnen meebrengen:

“Age assessment should never be undertaken as a routine practice and may only be resorted to where there are serious doubts about the claim of minor age and only after the principle of the benefit of the doubt has been applied. Where the individual circumstances of a particular case require an age assessment, a holistic, safe and dignified procedure should be carried out by qualified experts with due respect to material and procedural safeguards under Articles 3 and 8 EC HR. Medical methods should be avoided due to their low evidential value, intrusiveness and a risk of a disproportionate interference in the child's private life that may lead to a violation of Article 8 ECHR”

Ze wijzen op het gebrek aan nauwkeurigheid en de kritiek die binnen de medische wereld op de tests geuit wordt.

“10. The interveners wish to draw the Court's attention to the fact that currently, no method of age assessment exists that can determine a person's age with certainty. 3 2 This is particularly crucial with regard to medical examinations performed to assess the age, which have sparked severe criticism amongst medical experts. 33 It has been recognised that a number of age assessment methods have been criticised for a lack of scientific, empirical basis and reliability, producing a high risk of arbitrary results. 3 4 Importantly, it has also been noted that a number of age assessment methods are invasive and may cause physical or mental harm to the person subject to them. 35 Further, the UNHCR has cautioned States on the use and implications of age assessments in the asylum context. 36

11. Indeed, experts within the field recognise that medical examinations - such as the use of X-rays to examine skeletal (bone) and dental maturity, the use of other methods of imaging bone development (MRI) and physical examination - are not able to determine the age of a person with sufficient precision, since they disregard environmental, socioeconomic and ethnographic factors that can play an important role in bone and dental growth. 31 These methods are particularly unreliable for persons between 15 and 20 years of age given the lack of official valid reference data for people from non-Western countries with different ethnic backgrounds. 38 Experts assert that hand-wrist X-rays are not at all informative; the MRI dental and wrist scans present risks for children being misclassified as adults and overall more than one third of assessments are wrong. 3 9 These methods 'were simply not designed to assess disputed chronological age—they were prepared for medical use in diagnosing and monitoring disorders of growth'. 40 Moreover, the use of medical examinations to perform age assessment involves strong ethical concerns, particularly relating to the free and informed consent of the person subject to the age assessment procedure as well as the use of radiation without any medical purpose or benefit. 41

12. It is the interveners' submission that the State Parties should ensure that the age assessment procedure as a whole, including procedural safeguards and the methods used to assess age, guarantees respect for the child's private life under Article 8 ECHR. Construed in light of the best interest of the child and benefit of the doubt principles, the interveners submit that age assessment procedures concerning asylum-seeking children should not be contemplated as routine measures and should satisfy the necessity and proportionality test under Article 8 ECHR in order to achieve the legitimate aim pursued. The requirements underpinning Article 8 cannot be fulfilled where non-holistic

and intrusive medical age assessment methods are used as they have a low evidential value and a detrimental effect on children 's rights, including respect for moral and physical integrity. 42"

In de EASO richtlijnen voor leeftijdsinschattingen wordt er gewezen op de voorrang die psychosociale tests genieten op medische tests (stuk 7, pg 32-33), en wordt erop gewezen dat volgens Schmeling ea om accuraatheid na te streven, een test moet voldoen aan deze minimumvoorwaarden (stuk 7, pg 34-35):

- Voldoende grote vergelijkingsgroep
- Vastgestelde leeftijden van geteste personen
- Uniforme verdeling van leeftijden,
- Scheiding per geslacht
- Details van onderzoeksdatum
- Duidelijke definitie van bestudeerde karakteristieken
- Exacte beschrijving methodologie
- Details van de referentie populatie bepaald op genetisch geografische oorsprong
- Socio-economische status
- Gezondheid
- Etc.

Details van de referentie populatie bepaald op genetisch geografische oorsprong en socio-economische status zijn niet meegenomen in de medische leeftijdstest waaraan verzoeker onderworpen werd. Hij werd ook niet onderworpen aan psycho-affectieve tests.

In de doctrine kan men evenmin vertrouwen opbrengen in de leeftijdstesten. W. D. B. (stuk 8) hekelt het feit dat er geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid een psychoaffectief onderzoek te voeren, en dat er voorbij wordt gegaan aan het feit dat de tests geen eenduidig beeld geven over de leeftijd van personen tussen de 15 en de 23 jaar oud:

"Het medisch onderzoek wordt desgevallend uitgevoerd door een arts en bestaat uit een drievoudige radiografie van gebit, sleutelbeen en pols⁴⁹. Hoewel het mogelijk is om de medische onderzoeken aan te vullen met een psychoaffectief onderzoek⁵⁰, wordt dat in ons land meestal niet gedaan. Dat er in de medische wereld discussie is over de betrouwbaarheid van deze radiologische onderzoeken, is intussen genoegzaam bekend¹. Eigenlijk is het betreurenswaardig dat er geen initiatieven worden genomen om meer betrouwbare onderzoeksmethoden te ontwikkelen. met als specifiek doel om de chronologische leeftijdsbepaling van minderjarigen mogelijk te maken. Het is hoogst problematisch dat vandaag methoden worden gebruikt die bij de ontwikkeling nooit bedoeld zijn voor een leeftijdsbepaling van minderjarigen. Erger nog, waarvan de ontwikkelaars en andere wetenschappers duidelijk aangaven dat ze niet betrouwbaar zijn⁵².

Bij elk van de drie onderzoeksmethoden moeten belangrijke kanttekeningen worden gemaakt. Wat betreft de analyse van de pols, werd bij de ontwikkeling van de atlas die gebruikt wordt als referentiemateriaal, al aangegeven dat de atlas beperkingen heeft⁵³ Zo werd onderstreept dat er afwijkingen kunnen zijn binnen eenzelfde leeftijdsgroep, al dan niet veroorzaakt door de herkomst van de jongere⁵⁴. Wat betreft de analyse van het gebit, gaven de auteurs van het onderzoek aan dat de steekproef gebeurde onder blanke Belgen en dat een leeftijdsbepaling voor jongeren tussen 15,7 en 23,3 jaar altijd problematisch blijft⁵⁵. Ook andere auteurs gaven voorheen al aan dat een precieze leeftijdsbepaling aan de hand van een onderzoek van het gebit onmogelijk is, omdat hierbij onder meer ook het socio-economische kader en de voedingsgewoontes meespeien⁵⁶. Wat betreft de analyse van het sleutelbeen, worden gelijkaardige vraagtekens geplaatst bij de betrouwbaarheid ervan voor de beoordeling van de leeftijd van de betrokkene, omdat ook deze test ontwikkeld werd op basis van een blanke bevolking⁵⁷. Dat zelfs de Orde van Geneesheren de behoefte voelt om haar bedenkingen op papier te zetten⁵⁸, mag dan ook niet zomaar naast zich worden neergelegd. Het UNHCR beveelt in dat verband trouwens aan om - met het oog op de bescherming van NBMV - alles in het werk te stellen om te waarborgen dat de leeftijdsbepaling deel uitmaakt van een volledige evaluatie, rekening houdend met zowel het voorkomen van de NBMV, parameters van fysieke aard, als de psychologische maturiteit van de persoon⁵⁹. Precies omwille van de problemen met de betrouwbaarheid van de medische onderzoeken staat de leeftijdsbepaling op gespannen voet met het recht van de NBMV om bij elke beslissing die op hem betrekking heeft, zijn belang als eerste overweging te nemen. " (W. DE BONDT, 'De rechtspositie van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in België: naar het stapsgewijs erkennen van bekwaamheid en het breder invullen van het overwegen van diens belang', in n E.

DESMET, J. VERHELLEN. S. BOUCKAERT, *Migratie- en migrantenrecht 18, Rechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in België. Die Keure, mei 2019, 139-140*

Tot slot uitte UNHCR in haar rapport **Naar een sterkere bescherming van niet-begeleide en van hun ouders gescheiden kinderen in België ' van april 2019 de volgende aanbevelingen met betrekking tot de leeftijdsschattingsprocedure in België:*

" 1.1.6. Aanbevelingen van UNHCR

[...] De leeftijdsschattingsprocedure pas als laatste redmiddel gebruiken, en tegelijkertijd de procedurele garanties van die procedure versterken, onder meer door:

- a. de criteria en termijnen voor het uiten van twijfel in de wetgeving te definiëren;*
- b. bij aanvang van het identificatieproces een voorlopige voogd aan te stellen voor elk NBGkind (Zie aanbeveling nr. 7);*
- c. identificatiegesprekken te voeren (Zie Aanbeveling nr. 6) die volledige en aangepaste informatie bevatten over de wijze waarop de leeftijd wordt bepaald en waarbij wordt gecontroleerd of die informatie door het kind wordt begrepen;*
- d. het multidisciplinaire karakter van de leeftijdsschattingsprocedure te garanderen door alle andere mogelijkheden uit te putten alvorens over te gaan tot de medische test, gelet op het feit dat geen enkele medische methode de leeftijd op een absolute wijze kan bepalen;*
- e. een doeltreffende juridische beroepsprocedure om de beslissing over de leeftijdsbepaling te betwisten; "*

(UNHCR, Naar een sterkere bescherming van niet-begeleide en van hun ouders gescheiden kinderen in België, april 2019, <https://www.refworld.org/docid/5d70d46e4>)

Het is duidelijk dat er effectief gerede twijfel bestaat over de nauwkeurigheid van de Belgische leeftijdstesten, en dat de resultaten er jaren naast kunnen zitten. Op zijn minst dient verzoekers socio-economische achtergrond, nutritioneel niveau en zijn etnische herkomst mee in rekening gebracht te worden om tot een nauwkeuriger resultaat te komen. Gelet op bovenstaande argumenten kan er niet gesteld worden dat een medische leeftijdstest een voldoende betrouwbaar middel van controle uitmaakt.

Verwerende partij was op de hoogte, of diende dit minstens te zijn van de onnauwkeurigheid van de leeftijdstests.

Om te beginnen blijkt uit de leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij zelf dat er een foutenmarge van 2 jaar werd genomen. De Dienst Voogdij erkent zelf dat de test niet zeer accuraat is.

Verder komt de kritiek op de leeftijdstests niet uit een obscure bron. maar uit talrijke zeer gezaghebbende instanties:

- Het VN Kinderrechtencomité;*
- De VN Vluchtelingenorganisatie UNHCR;*
- EASO;*
- Het Europees Parlement;*
- Het Europees Comité voor Sociale Rechten;*
- De Nationale Raad van de orde van artsen;*
- Talrijke NGO's (ECRE; Platform Kinderen op de Vlucht; het Aire Centrum, Vluchtelingenwerk Nederland)*

België zit zelf in de Raad van Bestuur van EASO, en is rechtstreeks betrokken bij de rapporten die deze organisatie opstelt.

Het Comité voor de Rechten van het Kind controleert of de rechten die in het Verdrag staan toegepast worden. De controle verloopt via rapporten en de bespreking ervan. Om de vijfjaar moeten de lidstaten een rapport indienen met daarin een stand van zaken over de toepassing van kinderrechten (het Verdrag) en de geratificeerde protocollen. Het eindrapport dat door het VN Comité wordt opgesteld, wordt nadien meegedeeld aan de Belgische instanties.⁴³ In België werd een samenwerkingsakkoord tussen de Federale overheid, de Gemeenschappen en Gewesten gesloten om aan de slag te gaan met

de rapporten van het Comité voor de Rechten van het Kind. en te zorgen voor een maximale verspreiding en toepassing van de opmerkingen van het VN Comité onder de verschillende Belgische autoriteiten en instanties.⁶ Verwerende partij was bijgevolg op de hoogte (of diende dit te zijn) van de opmerkingen van het VN Kinderrechtencomité in haar laatste rapport, dat aangeeft dat de Belgische leeftijdstest onbetrouwbaar is.

Door een onbetrouwbare leeftijdstest, die 6 jaar geleden plaatsvond, te verkiezen boven 2 originele stukken (verzoekers paspoort en het gelegaliseerde vonnis ter vervanging van de geboorteakte) die zijn identiteit aantonen, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk. Dit geldt des te meer nu blijkt dat de MRZ-code van verzoekers paspoort correct is, én zijn geboortedatum (17 januari 1998) bevestigt.

6. Tot slot zijn er niet enkel problemen met de Belgische leeftijdstests in het algemeen, maar ook met de test die plaatsvond voor verzoeker in het bijzonder. De problemen met verzoekers leeftijdstest, zijn tweeledig.

6.1. Verzoekers leeftijdstest werd om te beginnen afgenomen door prof. Dr. G. W., een odontoloog aan het universitair ziekenhuis Leuven, departement Tandheelkunde (stuk 11).

Er vond een standaard triple test plaats, namelijk een radiografische test van de pols, het sleutelbeen en de tanden.

Op 25 maart 2014, oftewel drie weken nadat de leeftijdstest van verzoeker werd afgenomen, oordeelde de Raad van State in arrest nr. 226.882 echter dat Professor Dr. G. W. niet de juiste hoedanigheid heeft en geen geldige leeftijdstest kan afnemen. Dhr. W. is immers geen dokter⁷ in de geneeskunde maar een tandarts gespecialiseerd in orthodontie⁸. Hij heeft dus niet de hoedanigheid om het resultaat van de medische onderzoeken bedoeld in artikel 7, § 1, eerste lid van de Programmawet van 24 december 2002 te bepalen. Bovendien bestond het onderzoek dat de verzoeker onderging, uit drie radiografische tests (pols, sleutelbeen, tanden). De opleiding van professor W. staat hem alleen toe om tandheelkundige radiografieën te analyseren. Hij kan niet pretenderen om expert te zijn in analyse van radiografieën van de pols of van de sleutelbeenderen:

La requérante, qui serait arrivée en Belgique avec un passeport d'emprunt, n'a présenté, lorsqu'elle s'est déclarée réfugiée le 28 août 2013, aucun document susceptible d'établir son identité ainsi que son âge et son apparence physique, ce qui a conduit l'Office des étrangers à émettre un doute sur l'état de minorité allégué et par la suite, à demander que soit pratiqué le test médical prévu par l'article 7, §1er, alinéa 1er, du Titre XIII, chapitre 6 «Tutelle des mineurs étrangers non accompagnés» de la loi-programme (I) du 24 décembre 2002.

Selon cette disposition, le test médical doit être effectué par un médecin.

Or, l'auteur du rapport d'expertise versé au dossier administratif, le Professeur G. W., n'est pas docteur en médecine mais dentiste spécialisé en orthodontie. Celui-ci n'a donc pas la qualité requise pour déterminer le résultat du test médical prévu par l'article 7 de la loi-programme du 24 décembre 2002 précitée.

En outre, si l'examen médical subi par la requérante a consisté en trois tests radiographiques (poignet, clavicules, dents) et si la formation du Professeur W. l'habilitait à analyser et à évaluer les radiographies en dentisterie, elle ne lui permettait par contre pas de se voir reconnaître la qualité d'expert pour l'analyse de radiographies du poignet ou des clavicules.

De leeftijdstest van verzoeker werd bijgevolg afgenomen door iemand die hiertoe niet bevoegd was, en die evenmin de juiste expertise had om twee van de drie tests te beoordelen. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 226.882 van 25 maart 2014.

Dit maakt dat de resultaten van verzoekers medische test met een korreltje zout moeten worden genomen.

6.2. Indien we, ondergeschikt, gaan kijken naar de analyse van professor W. en de leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij in verzoekers dossier, dan blijkt dat dit lijnrecht ingaat tegen de vaste rechtspraak van de Raad van State én de informatie in de analyse van dhr. W. zelf.

Professor W. voert het volgende aan in het leeftijdsonderzoek:

Vooreerst is het belangrijk op te merken dat er drie verschillende radiologische onderzoeken plaatsvinden (triple test), nl een radiografie van het handpolsgewricht, van de tanden, en van de sternoclaviculaire gewrichten (de mediale epifyse van het sleutelbeen). Elk van deze onderzoeken wordt individueel geïnterpreteerd waarna een algemene conclusie wordt opgesteld die de schatting van de chronologische leeftijd vervat. Hierbij is het belangrijk te vermelden dat bij twijfel of tegenstrijdige resultaten steeds het voordeel van de twijfel wordt toegekend in het belang van de onderzochte persoon die verklaart minderjarig te zijn. Dit impliceert dat op dat moment de voorkeur wordt gegeven aan de laagste resulterende en relevante leeftijdsschatting dewelke op basis van één van de drie testen werd bereikt.

Dit sluit aan bij de rechtspraak van de Raad van State. Zo stelt RvS arrest 242.567 van 9 oktober 2018 het volgende:

« Comme le relève la partie adverse, le rapport médical précise que selon l'examen orthopantomographique, l'âge du requérant peut être estimé à 22,5 ans avec un écart type de 1,7 an, que selon la radiographie de la main et du poignet, l'âge du requérant peut être estimé à 19 ans, avec un écart-type de 1,5 an pour la limite inférieure et que la radiographie des clavicules indique un âge de 20,8 ans avec un écart-type de 1,7 an.

Contrairement à ce que soutient la partie adverse, il ne ressort pas du rapport précité qu'en « présence, comme en l'espèce, d'un squelette adulte (épiphyse fermée), les auteurs du triple test médical concluent systématiquement au fait que le résultat de ce test [la radiographie de la main et du poignet] ne doit pas entrer en ligne de compte dans la conclusion générale du test médical dans la mesure où il n'est pas significatif ». Or, au regard du résultat de la radiographie de la main et du poignet, il ne peut être exclu, en tenant compte de l'écart-type de 1,5 an, que le requérant ait moins de dix-huit ans.

Eu égard aux résultats de ces trois tests, au fait que la partie adverse ne démontre pas que l'auteur du rapport ait écarté le résultat de la radiographie de la main et du poignet, à la circonstance au 'au regard du résultat de la radiographie de la main et du poignet, il ne peut être exclu, en tenant compte de l'écart-type de 1,5 an, que le requérant ait moins de dix-huit ans et à l'absence d'explication dans le rapport médical quant à sa conclusion générale, la motivation de l'acte attaqué, qui se fonde sur le rapport médical, ne permet pas de comprendre pourquoi la partie adverse a conclu que l'âge du requérant pouvait être estimé à 22,5 ans avec un écart-type de 1, 7 an. »

Raad van State arrest nr. 246.340 van 9 december 2019 bevestigt deze principes:

« Certes, seule la conclusion générale du rapport médical est pertinente pour la détermination de l'âge et non le résultat de chaque test. Il importe cependant que la conclusion générale soit compréhensible au regard des résultats des trois tests qui mènent à sa formulation et que la partie adverse justifie donc suffisamment cette conclusion générale.

Selon le rapport médical sur lequel se fonde l'acte attaqué, l'examen radiographique de la main et du poignet du requérant permet d'évaluer son âge à dix-neuf ans avec un écart-type de 1,5 an pour les évaluations à la baisse, ce qui signifie que sa minorité n'est pas exclue. Sur la base de la radiographie des dents, l'expert évalue l'âge du requérant à 22,6 ans avec un écart-type de 1,9 an en précisant qu'il y a 96% de chance, soit une très forte probabilité, que l'intéressé ait plus de dix-huit ans. La radiographie des clavicules donne, selon l'expert, un âge de 26, 7 ans avec un écart-type de 2,6 ans, soit au minimum 24,1 ans. En guise de conclusion générale, l'expert retient que l'âge du requérant peut être évalué à 26,7 ans avec un écart-type de 2,6 ans, et non comme l'affirme le requérant à "22,6 ans avec variation possible de 2,5 ans".

La lecture du rapport d'expertise ne permet pas de comprendre comment le docteur GIELEN arrive à la conclusion générale, qui est celle qui motive l'acte attaqué, qu'il est âgé de 26,7 ans avec un écart-type de 2,6 ans, ce qui correspond à l'estimation mentionnée pour le seul examen des clavicules (et non des dents comme l'indique erronément la requête), alors qu'un autre test, celui de la main et du poignet, dont l'expertise n'indique pas au 'il serait moins probant, ne permet pas d'exclure au 'il soit âgé de moins de dix-huit ans.

Dans cette mesure, la motivation de la décision attaquée est inadéquate. Il en découle que la seconde branche du moyen unique est fondée, ce qui suffit à entraîner l'annulation de l'acte attaqué. »

Indien we kijken naar de analyse van Prof. W., dan blijkt dat hij zondigt tegen de eigen principes die hij aanhaalt in zijn beslissing en tegen de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Uit de radiografie van de pols blijkt een leeftijd van 19 jaar of ouder, met een standaard deviatie van 1,5 jaar. Dit maakt dat de ondergrens 17,5 jaar is.

Uit de radiografie van de tanden blijkt dat verzoeker zich met 95% zekerheid in het interval 17.9 tot 23,0 jaar bevindt. Ook hier is de ondergrens onder de 18 jaar. namelijk 17,9 jaar.

Bij de analyse van de radiografie van het sleutelbeen blijkt een gemiddelde leeftijd van 'rond de 20', met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dit maakt de ondergrens 'rond de 18 jaar'.

Indien het voordeel van de twijfel werd toegekend, en de voorkeur werd gegeven aan de laagste leeftijdsschatting, zoals de Raad van State oplegt, dan had de Dienst Voogdij verzoeker nooit meerderjarig mogen verklaren.

Verzoeker wenst de procedure ter vernietiging van de leeftijdsbeslissing (hetgeen binnen de 60 dagen diende te gebeuren, en waarvoor de Raad van State bevoegd is) natuurlijk niet voor Uw Raad te voeren.

Indien verwerende partij echter teruggrijpt naar een leeftijdsbeslissing van de dienst Voogdij van 6 jaar geleden, terwijl er ondertussen recente rechtspraak van de Raad van State is die bepaalde principes oplegt (het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, en de voorkeur moet worden gegeven aan de laagste leeftijdsschatting) én die oordeelt dat de Professor die voor de Dienst Voogdij leeftijdstests afnam, hiertoe niet de juiste hoedanigheid en expertise heeft, dan mag er van verwerende partij wel verwacht worden dat ze kijkt of deze leeftijdstest van 2014 wel conform de recentere rechtspraak van de Raad van State is. Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk door blindelings te verwijzen naar een leeftijdsbeslissing van 6 jaar geleden, en op basis van deze leeftijdsbeslissing het originele paspoort (met correcte MRZ-code) van verzoeker in twijfel te trekken.

7. We kunnen het volgende concluderen. Verwerende partij schond artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door te oordelen dat verzoekers identiteit niet bewezen is, en zijn paspoort gemanipuleerde identiteitsgegevens bevat. Verwerende partij baseerde zich voor haar oordeel omtrent corruptie in Guinee immers op een buikgevoel, en liet het na om deze stelling te onderbouwen met landeninformatie. Voorts werd het paspoort van verzoeker ter controle voorgelegd aan de Federale Politie, en meldt het administratief dossier dat er sprake is van een correcte MRZ-code, waardoor de bestreden beslissing ingaat tegen het administratief dossier. Verwerende partij zag ten derde over het hoofd dat verzoeker eveneens een gelegaliseerd authentiek vonnis ter vervanging van zijn geboorteakte voorlegde, waaruit zijn leeftijd blijkt. Ten vierde baseerde verwerende partij zich ten onrechte op de analyse van de Dienst Voogdij in 2014 om het paspoort van de hand te wijzen, aangezien dit paspoort niet mee betrokken werd in beslissing van de Dienst Voogdij. Ten vijfde verkoos verwerende partij ten onrechte een onnauwkeurige leeftijdstest boven een authentiek bevonden paspoort en een gelegaliseerd vonnis. Tot slot was, naast de algemene onbetrouwbaarheid van leeftijdstests, de specifieke leeftijdstest van verzoeker buitengewoon problematisch. Deze test werd afgenomen door iemand die hiertoe niet bevoegd was én die de juiste expertise niet had. Daarenboven ging de test in tegen recentere rechtspraak van de Raad van State, en mocht verwerende partij niet louter verwijzen naar deze oude en gedateerde leeftijdstest.

Verder beging verwerende partij een schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verder dienen de motieven minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De motivering van de bestreden beslissing kan omwille van de bovenstaande argumenten geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.

Ten derde werd ook het zorgvuldigheidsplicht geschonden. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Doordat verwerende partij op een al te lichtzinnige wijze oordeelt dat het originele paspoort geen afdoende bewijs van identiteit vormt, is verwerende partij zeer onzorgvuldig omgegaan met de door verzoeker aangeboden documenten, door deze niet in overweging te nemen en/of onvoldoende te onderzoeken.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2. De verweerder repliceert op verzoekers middel in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: "[...]"

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij op grond van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft terecht geoordeeld dat verzoekende partij haar identiteit niet heeft aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

- De verzoekende partij verklaarde bij zijn asielaanvraag dat zijn ouders gestorven waren, wat niet overeenstemt met de realiteit,*
- Bij een aanvraag gezinshereniging werd een "certificat de résidence" [...] van 13.04.2016 voorgelegd waarin staat dat beide ouders overleden zijn en dat ze geen onroerende goederen of inkomsten hebben nagelaten en er werd zelfs een valse overlijdensakte gevoegd,*
- Uit de botscan blijkt dat de verzoekende partij heeft gelogen over zijn leeftijd.*

Verder bevestigde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de echtheid en het resultaat van de botscan.

Ok de verzoekende partij moest later toegeven dat hij had gelogen over het overlijden van zijn ouders. Deze motieven volstaan om de bestreden beslissing ten genoegen van recht en in feite te ondersteunen. Dat de heer ROOSEMONT op 26.02.2020 in een interne nota zou hebben aangegeven dat het paspoort "een correcte MRZ-code heeft", vormt geen bewijs van de authenticiteit van het paspoort.

Evenmin doet het gegeven dat verscheidene gemeentediensten geen opmerkingen hebben geformuleerd bij eerdere aanvragen gezinshereniging, afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

"Zoals verwerende partij in de nota aanhaalt toont verzoeker niet aan dat zelfs bij onzorgvuldigheden door de gemeentediensten bij het authenticiseren van een buitenlandse identiteitskaart op basis waarvan verzoeker een E-kaart werd afgeleverd, die E-kaart niet zou mogen worden ingetrokken of gesupprimeerd indien na controle door de grenspolitie blijkt dat die E-kaart op grond van frauduleuze gegevens is verkregen. »

(R.v.V. nr. 226 447 van 20 september 2019)

De verwerende partij laat gelden de door verzoeker voorgebrachte documenten als bvb. een vonnis ter vervanging van een geboorteakte niet kan worden aanvaard, dit conform de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. (...)

Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

(...)

De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden, maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden: "Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden." (Omszendbrief 21 juni 2007, p. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: "Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007".

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende: "De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister het document dat door verzoeker zelf als een geboorteakte wordt bestempeld, niet aanvaardt als een geldig identiteitsbewijs.

Zoals reeds gesteld, rust de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager.

(...)

Vervolgens stelt verzoeker dat het een vaststaand feit is dat de Iraanse onderdanen die in België asiel hebben aangevraagd onmogelijk bij de Iraanse ambassade een paspoort kunnen verkrijgen, net zoals het een vaststaand feit is dat de Iraanse ambassade geen attesten uitschrijft om dit te bevestigen. Verzoeker kan dit gegeven niet voor het eerst voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvoeren. Verzoeker had deze verduidelijking met betrekking tot het al dan niet kunnen verkrijgen van een Iraans nationaal paspoort reeds in zijn aanvraag kunnen uiteenzetten, toen hij aanhaalde dat hij geen paspoort kon verkrijgen.

Ook de omstandigheid dat "er gedurende de twee asielprocedures van verzoeker ook nooit enige twijfel is gerezen omtrent zijn identiteit" doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dit element niet aangehaald in zijn aanvraag, zodat de gemachtigde van de minister dit niet behoefde na te gaan in het kader van het voorleggen van een identiteitsdocument. Daarnaast komt het niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag en een onderzoek te voeren naar de identiteit van verzoeker.

De gemachtigde van de minister heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

*Verzoeker maakt geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk.
(nr. 28 487 van 10 juni 2009)*

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien vermocht de gemachtigde geheel terecht te verwijzen naar de botscan. Verzoeker heeft nooit enig beroep aangetekend tegen de beslissing waarbij destijds werd vastgesteld dat hij niet minderjarig is, noch heeft hij een tegenexpertise gevraagd. De resultaten van de botscan kunnen op heden dan ook niet dienstig worden betwist.

In casu dient dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, gelet op de gegevens die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en geheel binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist heeft om betrokkene zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk te verklaren.

De door verzoeker aangevoerde elementen, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De deugdelijke motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

Verzoeker, die met zijn beschouwingen kennelijk beoogt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke appreciatie zoals gemaakt door de gemachtigde zou overdoen, kan niet dienstig anders voorhouden.

*Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.
De voorgehouden schendingen kunnen dan ook niet worden aangenomen.*

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de toegepaste bepaling, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)"*

In artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet nader toegelicht wat onder "*identiteitsdocument*" dient te worden begrepen. In de memorie van toelichting aangaande dit artikel wordt gesteld dat het begrip 'identiteitsdocument' een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel omvat (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (punt II C 1-b), gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt verduidelijkt dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Uit de *ratio legis* van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoonst. Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 26 november 2019 een kopij voegde van zijn nationaal paspoort. Zodoende staat vast dat verzoeker tijdig, met name bij het indienen van de aanvraag op 26 november 2019, een dergelijk document bijbracht (RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

3.4. De bestreden beslissing oordeelt dat het door verzoeker voorgelegde paspoort niet rechtmatig werd verkregen. Hoewel de MRZ-code blijkt te kloppen, motiveert de bestreden beslissing dat verzoekers identiteit door het paspoort niet wordt bewezen omdat de identiteitsgegevens werden gemanipuleerd. De bestreden beslissing verwijst daarbij naar de botscan die werd uitgevoerd op 7 maart 2014 door het Universitair Ziekenhuis Sint-Raphael (KULeuven). Hierin werd besloten dat verzoeker een leeftijd van 20,6 jaar heeft met een standaarddeviatie van twee jaar. De verwerende partij besluit op basis hiervan dat het voorgelegde paspoort "*niet anders*" kan zijn dan een paspoort waarbij de identiteitsgegevens werden gemanipuleerd en dat het bijgevolg de identiteit niet bewijst. Daarnaast verwijst de bestreden beslissing ook naar het feit dat valse documenten in Guinée vaak voorkomen omdat het een zeer corrupt land is, alsook naar het feit dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij als wees naar België kwam en dit niet overeenstemt met zijn latere verklaringen. Er wordt tenslotte ook op gewezen dat verzoeker een vals document voorlegde in het kader van zijn asielprocedure waaruit bleek dat zijn ouders overleden zijn.

3.5. Verzoeker voert vooreerst aan dat het motief waarin wordt gesteld dat Guinée een van de meest corrupte landen ter wereld is, niet steunt op enige objectieve bron en louter gesteund is op een "*buikgevoel*". Hij meent dat een dergelijk motief niet getuigt van een zorgvuldige en correcte feitenvinding. De Raad kan verzoekers kritiek op dit punt bijtreden. Het betreft evenwel slechts een eerste motief dat samen moet worden gelezen met de overige motieven van de bestreden beslissing, in het bijzonder het motief met betrekking tot de leeftijdsbepaling van verzoeker en het feit dat verzoeker in het verleden reeds eerder valse documenten gebruikte. Hoewel het motief met betrekking tot het niveau van corruptie in Guinée niet ondersteund wordt door objectieve gegevens en aldus komt te vervallen, wordt hierna onderzocht of de bestreden beslissing op afdoende wijze steun vindt in de overige motieven.

Naar aanleiding van een eerdere verblijfsaanvraag werd verzoekers paspoort op 21 maart 2017 door de verwerende partij reeds overgemaakt aan de centrale dienst voor de bestrijding van valsheden van de federale politie teneinde het paspoort te controleren op echtheid. In een nota aan de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken van 26 februari 2020 wordt vermeld dat het paspoort een correcte en MRZ-code heeft en dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk met de vermelding op het paspoort op 17 januari 1998 werd geboren.

De Raad merkt op dat de MRZ-code weliswaar toelaat te controleren of het voorgelegde paspoort authentiek is, maar dat dit niet noodzakelijk uitsluit dat het paspoort via corruptie werd verkregen. *In casu* stelt de verwerende partij vast dat de leeftijds- of identiteitsgegevens die vermeld worden op het paspoort niet overeenstemmen met andere objectieve gegevens en dat verzoeker reeds in een voorgaande procedure valse documenten heeft voorgelegd. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij zich in een dergelijke context behoedzaam opstelt bij het aanvaarden van het paspoort.

Verzoeker voert aan dat hij in het kader van zijn eerdere aanvraag tot gezinshereniging het origineel vonnis ter vervanging van zijn geboorteakte voorlegde dat werd gelegaliseerd door de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Conakry. De Raad merkt op dat een gelegaliseerd document enkel inhoudt dat de handtekening van de auteur van een document wordt gegarandeerd. De legalisatie houdt geen garanties in voor de inhoud van het neergelegde stuk. In de beslissing tot leeftijdsbepaling van de dienst voogdij van 11 april 2014 werd overigens tot hetzelfde besloten. Daarenboven zijn de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet duidelijk: er is vereist dat bij het indienen van deze aanvraag een identiteitsdocument wordt voorgelegd. Vooreerst is een geboorteakte geen identiteitsdocument en houdt het enkel in dat de persoon met die naam geboren is op een bepaalde plaats en tijdstip. Een geboorteakte laat niet toe de fysieke band vast te stellen tussen de persoon die wordt vermeld in die akte en de persoon die deze akte voorlegt.

Vervolgens richt verzoeker zich tegen het leeftijdsonderzoek van de dienst voogdij van de FOD Justitie waarin werd geoordeeld dat verzoeker ouder was dan de leeftijd die hij opgaf. De beslissing van de dienst voogdij van 11 april 2014 bevindt zich in het administratief dossier. In deze beslissing werd gemotiveerd dat uit het medisch onderzoek van 7 maart 2014 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid blijkt dat verzoeker op die datum een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Er wordt verder gemotiveerd dat de afwijking met de voorgelegde documenten, waaronder het gelegaliseerde vonnis met betrekking tot de geboorteakte, niet als redelijk kan aanvaard worden. Uit het verslag van prof. dr. G.W. d.d. 7 maart 2014 (stuk 11 bij het verzoekschrift) blijkt voorts dat deze beoordeling niet steunt op een enkele botscan, maar op verschillende leeftijdstests. Hierin werd geoordeeld, op basis van het klinisch onderzoek van de tanden, dat vermoed wordt dat verzoeker ouder was dan 18 jaar, dat bleek uit de radiografie van de pols dat verzoeker 19 jaar of ouder was, met een standaarddeviatie van 1,5 jaar, uit het orthopantomogram dat verzoeker 21,3 jaar was (met een 95% betrouwbaarheidsinterval 17,9 -23 met een kans van 97%) en tenslotte uit de radiografie van het sleutelbeen dat verzoeker rond de 20 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar. De arts concludeerde hieruit dat verzoeker op dat ogenblik 20,6 jaar was.

Verzoeker voert een uitgebreide kritiek tegen deze beslissing. De Raad herinnert er echter aan dat administratieve rechtshandelingen bekleed zijn met het "*privilege du préalable*" en dat zij worden geacht met de wet overeen te stemmen zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. De beslissing van de dienst voogdij van 11 april 2014, waar naar wordt verwezen in de bestreden beslissing, werd niet aangevochten door verzoeker. Hoewel verzoeker in zijn middel benadrukt dat het niet zijn bedoeling is de nietigverklaring te vragen van deze beslissing, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker wel degelijk kritiek uitoefent op deze beslissing. Zo voert hij aan dat de arts die de leeftijdsbepaling uitvoerde niet bevoegd was om deze te doen en uit hij uitgebreid kritiek op de gehanteerde wetenschappelijke methode tot leeftijdsbepaling. Het middel nodigt de Raad aldus uit om de wettigheid van de beslissingen van de dienst voogdij af te toetsen. De Raad heeft echter geen rechtsmacht om de wettigheid van de beslissing van de dienst voogdij na te gaan en kan aldus geen kennis nemen van verzoekers kritiek op dit punt. In de mate het gericht is tegen deze beslissing, is het middel dan ook onontvankelijk.

Bijgevolg dringt de vaststelling zich op dat de verwerende partij zich met de verwijzing naar de beslissing tot leeftijdsbepaling van de dienst voogdij heeft gesteund op een juridisch element dat wordt geacht met de waarheid overeen te stemmen. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat dit het determinerende motief is. Uit de beslissing van de dienst voogdij volgt immers dat verzoeker geboren is in 1994, zodat het paspoort, volgens hetwelk verzoeker geboren werd in 1998, niet met de realiteit overeenstemt en dat derhalve verzoekers identiteitsgegevens niet vaststaan. De verwerende partij heeft noch het zorgvuldigheidsbeginsel, noch de materiële motiveringsplicht geschonden door zich te steunen op de vaststelling dat verzoekers paspoort niet overeenstemt met de gegevens van het administratief dossier, zoals deze blijken uit de beslissing van de dienst voogdij.

Door op grond hiervan te besluiten dat het paspoort wellicht door corruptie werd verkregen, handelt de verwerende partij niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig. Verzoekers terechte kritiek op het feit dat de aantijgingen van corruptie in Guinée niet werden gedocumenteerd, doet geen afbreuk aan het motief dat de identiteitsgegevens niet vaststaan.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT